

LBRIS

We know
books

Caroline Bréhat

NEIUBITELE
INCESTUL: O CAPCANĂ
TRANSGENERAȚIONALĂ

Traducere din limba franceză de
Nicolae Baltă

philobio

1

Vila-hotel în stil Belle Époque arborează o fațadă elegantă, vopsită în ocră. Edificiul este aureolat de un abur albăstrui care dă atmosferei un aer de basm care îmi amintește de *Frumoasa și Bestia*. Cocoțat pe malul vestic al lacului, hotelul este ghemuit într-o simfonie de chiparoși, cedri, portocali, camelii și magnolii. Văzut de la fereastra noastră, lacul nemișcat oglindește siluetele proeminente ale munților împăduriți ce par înfוליți în eșarfe de vată. Un pictor virtuos a pus pe piscurile lor o dungă de gheață albă. Aici, pe fermecătorul lac Como, în inima Alpilor italieni, Ethan și cu mine ne vom petrece luna de miere înainte de-a ne căsători civil la Roma. O uniune eternă în orașul etern. Ethan e încântat de alegere. Trebuie să spun că am știut să îi prezint convingător acest lac celebru, care îmi amintește de călătoria făcută cu mama mea când am împlinit douăzeci de ani, un loc pe care îl considera „cel mai dulce refugiu din lume“. Atunci, după ce i-am tămâiat piscurile alpine, cărările din munți, abațiile romane, sătucurile cochete de pescari cu acoperișuri de țigla și chiar locuințele somptuoase utilizate de decorurile de cinema din *Ocean's Twelve* sau din *Casino Royale*, mi-am scos ultimele cărți: am citat fraza lui „Totul vorbește aici de dragoste“, apoi pe a lui Franz Liszt, care a trăit aici în secolul al XIX-lea o pasionantă

idilă cu o contesă frumoasă și unde a compus celebra sonată Dante: „Nu cunosc ținut mai limpede binecuvântat de cer; nu am mai văzut vreunul unde farmecele unei vieți de dragoste ar părea mai firești.“ Ethan a fost imediat cucerit: „Ai câștigat! De acord cu o lună de miere la lacul Como!“

După un duș rapid, mergem la un mic restaurant prietenos din orașul medieval Bellagio. Străduțele sale pavate, împodobite cu balcoane din fier forjat și felinare, bazilica romană, biserica Saint Jacques pot să aștepte, o să le vizităm mâine. Înfomețați, comandăm un *risotto à la milanese* cu un vin local. În jurul nostru, familii lombarde petrec laudând prestigioasa gastronomie a regiunii. Îmbătută de vinul lombard și de splendoarea peisajelor, mângâi o piscică gri care mi se încolăcește în jurul gambelor. Ethan îmi mângâie delicat mâna și îmi spun că fericirea este până la urmă simplă.

— Sunt fericită, Ethan. E ca și cum timpul nu ar mai exista când sunt cu tine.

— Îmi spuneam același lucru, toate amintirile astea împreună sunt frânturi de eternitate. Timpul nu intră în bula noastră.

— Când mă gândesc că era să nu vin la tine...

— Știam că s-ar putea să nu vii. Mi-am asumat riscul.

— Credeam atunci așa de puțin în dragoste. Mă luptam de atâția ani să o salvez pe Apolline încât nici măcar nu îmi imaginaam că am dreptul la dragoste. Eram convinsă că nimic n-o să-l oprească vreodată pe Hunter.

— Tipul ăsta nu e Dumnezeu, știi, chiar dacă, bineînțeles, el așa crede. O să te lase în pace acum.

— Da. Datorită ție, cred din nou că pot fi fericită.

— Nici eu nu mai credeam, apoi, când te-am văzut pe stânca ta, am înțeles că în mine rămăsese ceva intact, ceva de demult: o

inocență, certitudinea că exista cu adevărat un refugiu, ca un izvor de apă rece după un drum lung pe un soare dogorător...

Ethan îmi zâmbește vesel, cu acel zâmbet amețitor care a făcut din mine o femeie îndrăgostită. Un cuplu în vârstă și elegant stă la masa din dreapta. Se țin de mână tandru și zâmbesc afabil, apoi ridică grațios paharul spre noi: „Saluti!“ Încă îndrăgostiți, beau încet, fără să își ia ochii unul de la celălalt. Din duetul lor emană o asemenea blândețe, o asemenea conivență încât îi invidiez. S-au găsit unul pe celălalt ca să străbată tandru viața. Ethan pare să îmi citească gândurile.

— Știi, nu o să-i înțeleg niciodată pe prietenii mei care trec nepăsători de la un trup de femeie la altul... Fac dragoste cu niște trecătoare fără să își spună că poate trec pe lângă sensul vieții. Eu vreau să îți văd ridurile desenându-se și adâncindu-se pe față... Vreau să le iubesc, să le mângâi, să le sărut seara înainte de-a adormi, vreau să le spun cât mă alină, cât mă încântă și mă farmecă brazdele lor.

Ultimele cuvinte ale lui Ethan, tandrețea aceea infinită pe care o citesc în ochii lui mă umplu deodată de emoție. Zâmbind pe jumătate, îmi șterg o lacrimă.

— Poftim, ai câștigat. Plâng.

Ethan pune o cutiuță de bijuterii gri de catifea pe masă, lângă farfuria mea. O privesc surprinsă.

— Voiam să ți-o ofer înainte de-a ajunge la Roma. Cred că e momentul potrivit.

— Dar, Ethan, o să mi-o dai la primăria din Roma, nu acum.

— Da, bineînțeles, dar nu despre asta e vorba.

Uluită, deschid încet cutia. Înăuntru este un inel aurit splendid, o bandă striată cu o piatră multicoloră.

— Este o piesă unică din aur roșu, împodobită cu un opal negru din Australia, roșu, portocaliu, verde, albastru, mov... Își

schimbă întruna culoarea... Voiam un inel care să se potrivească perfect cu universul feeric al lacului Como.

Mi s-a tăiat răsuflarea, îmi pun bijuteria pe arătătorul stâng. Nu-mi găsesc cuvintele ca să îmi exprim încântarea.

– Am gravat ceva înăuntru. Încearcă să citești.

– Ethan, nu-mi vine să cred! E așa de frumos...

De bine, de rău descifrez textul gravat în interiorul inelului: „Înainte de-a te iubi, te-am iubit deja.”

Bulversată, bâigui câteva cuvinte.

– Ce să spun? Care sunt cuvintele care nu ar strica acest moment?

– Atunci nu spune nimic... Dă-mi mâna și lasă-mă să-ți admir inelul. E splendid și de fiecare dată când o să-l privești, o să-ți spui că ești iubită mai mult decât ți-ai putea închipui.

Ethan îmi mai toarnă vin în timp ce, extaziată, contempul inelul. Culoarele sale multiple par niște note de clarinet, de vioară, de violoncel și de flaut. Nicio încruntare, nicio apăsare. Mă scald cu Ethan în oceanul Simfoniei fantastice a lui Hector Berlioz. Când ne întoarcem în cameră, Ethan pune un difuzor pe comoda barocă neagră din acacia. Dansăm slow-uri din anii '80, *Scorpions – Still Loving You, Winds of change, Sinead O Connor – Nothing compares to you* etc... și rockuri până în zori, apoi facem dragoste. Domol. Privindu-ne în ochi. Cu sufletele întrepătrunse.

Lacul Como, 10 februarie 2020

Cioc-cioc! E abia 9 când cineva bate cu putere la ușă. Ethan răspunde tare: „Nu, nu, dormim!” Dar ciocănitul devine mai imperativ, imperios chiar. *Apri la porta!* Atunci, înfășurându-și un prosop peste mijloc, Ethan se scoală ca să deschidă. Din spatele ușii, un bărbat murmură câteva cuvinte în italiană. Ethan se întoarce spre mine ținându-și prosopul și îmi aruncă o privire disperată. Ceea ce citesc în ochii lui mă îngrozește. Încearcă să închidă ușa la loc, spunând: „Așteptați, o să ieșim”, dar cel din spatele ușii nu e de acord și își bagă bocancul negru în deschizătură. *No, no, entriamo nella camera...* și pătrunde brusc în cameră, urmat curând de un al doilea. Stând în capul oaselor în pat, în cămașă de noapte, sunt stupefiată, incapabilă să scot o vorbă. Doi militari italieni mă scrutează, în uniformă lor albastru-închis cu dungi roșii și chipiurile cu insignă aurită.

– Sunteți Bettina Le Goff?

– Da, dar ce...?

Ochii pătrunzători ai șefului, un blond de vreo patruzeci de ani, scotolesc toate colțurile camerei. Caută ceva. Sau pe cineva. Dă de perete ușa băii: „Unde-i copilul?” Ethan are suficientă prezență de spirit ca să răspundă: „Nu-i aici. A rămas în Franța.”

Înnebunită, mă dau imediat jos din pat, dar rămân în picioare, paralizată, pe jumătate goală, zăpăcită de tot. Totul mi se învâlmășește în cap. Ce caută militarii ăștia italieni în camera noastră? Sigur e o greșală. Bărbatul blond se oprește în fața mea, mă privește sever din cap până în picioare, în timp ce colegul lui mă privește fix, cu un ușor zâmbet ironic.

– Îmbrăcați-vă! Veniți cu noi la comisariat.

– De ce?

Carabinierul blond, care vorbește o franceză aproape perfectă, îmi arată un document oficial cu mențiunea „Interpol”, dar mintea îmi este încă prea încetoșată și tot nu înțeleg nimic.

— E un mandat de extrădare. Sunteți căutată de Interpol pentru răpirea unui copil în 2015, Apolline Smith. Trebuie să ne urmați la comisariat.

Asta e! Am înțeles. Hunter a reușit să certifice în Europa mandatul de arestare american emis pe numele meu. Carabinierii sunt aici fiindcă portarul hotelului, care mi-a înregistrat identitatea aseară, a anunțat autoritățile italiene, care au venit acum să mă aresteze. Amețesc brusc, tremur din cap până în picioare, gata să izbucnesc în lacrimi. Am înțeles acum de ce Ethan a răspuns că Apolline era în Franța. Carabinierii nu trebuie să știe în niciun caz că Apolline face un sejur lingvistic în Germania. FBI ar căuta-o imediat și ar aduce-o înapoi la tatăl ei în SUA *manu militari*. Ethan își păstrează sângele-rece și încearcă să negocieze. Își ia vocea calmă de om avizat, pe care o adoptă când analizează personalitatea unui agresor la tribunal sau pe un platou de televiziune, dar percep vibrații ușoare care îi trădează zbuciumul interior.

— Liniștește-te, Bettina. O să se rezolve totul. Uitați-vă, e o greșeală și o putem dovedi. Avem la noi sentința Curții de Apel din Rennes care o autorizează pe Bettina să rămână în Franța cu fiica ei.

Privirea de linx a carabinierului se împlânzește puțin. Pare dispus să creadă că nu sunt o răpitoare de copii. Încerc la rândul meu să îi explic situația.

— Lăsați-ne să vă explicăm. Franța mi-a dat câștig de cauză, Curtea de Apel din Rennes mi-a încredințat custodia fiicei mele, dar fostul meu soț, tatăl fiicei mele, Hunter Smith, a manipulat

FBI-ul... Am sentința în poșetă. Dați-mi voie să vi-o arăt, spun eu, căutând documentul în poșetă.

Carabinierul blond îi aruncă o privire colegului său, pare să ezite, apoi încuviințează în cele din urmă. Îi întind sentința, o citește atent, minute îndelungate, în timp ce celălalt carabinier continuă să mă privească zâmbind zeflemitor. Ethan nu mai reușește să își ascundă emoțiile, înțeleg instantaneu, ochii săi oglesc o teroare imemorială. Cei doi carabinieri, cu chipiurile lor și uniforme pe corp, semănă cu niște ofițeri naziști, și în memorie îi revine brutal traumatismul poporului evreu.

— Într-adevăr, acest document dovedește că e o greșeală, dar trebuie să veniți oricum cu noi la comisariat. O să lămurim totul acolo. Îmbrăcați-vă, o să așteptăm afară.

Comisariatul e la doar zece minute și trebuie să îi urmărim pe carabinieri cu mașina. Ethan conduce și se străduiește de bine, de rău să mă liniștească: „O să le cerem să mergem să ne luăm lucrurile de la hotel și o ștergem!” Dar sunt prea șocată ca să plănuiesc ceva sau ca să rostesc vreun cuvânt. Mă gândesc la cazul Amanda Knox, o tânără studentă americană acuzată de Italia că a ucis o altă studentă pe teritoriul italian. Italia și Statele Unite au un tratat de extrădare și mă aflu pe teritoriul italian, fiind deci supusă legilor și autorităților italiene. Inima îmi bubuie întruna și capul o să-mi explodeze, sunt sigură. Oprim Volkswagenul în parcare a comisariatului, dar mă prăbușesc brusc: „A câștigat, Ethan! A câștigat până la urmă. O să fiu extrădată și o să putrezesc într-o închisoare americană, departe de tine și de Apolline!”

— Ba nu, a mințit FBI-ul, n-o să fii extrădată, o să luptăm!

Trebuie să fie ora 10 dimineața când intrăm în comisariat. Timp de vreo șapte ore, carabinierii, care repetă cuvântul

ESTRADIZIONE, comunică cu autoritățile polițienești de la Roma, care discută cu polițiștii de la Interpol, care sunt în legătură cu FBI, care discută cu procurorul districtului Manhattan. Căpitanul brigăzii de carabinieri din Como dă dovadă de o mare curtoazie. Se agită, sperând să audă că mandatul de extrădare a fost revocat în favoarea sentinței Curții de Apel din Rennes și că nu mai este valabil, dar eu nu cred în asta. Hunter a câștigat. Ethan o știe și el, privirea îi este sumbră, și nu încetează să repete aceleași cuvinte, care se vor liniștitoare, dar care nu mă calmează: „Nu-ți fă griji, n-o să câștige. O să te scot din închisoare.”

După ultimul apel telefonic, autoritățile de la Roma îi ordonă căpitanului să mă aresteze, mâna i se încleștează de a mea. Căpitanul se așază în fața noastră și se uită la mine, consternat. „Îmi pare rău, am încercat totul, am verificat la toate eşaloanele ca să fim siguri că mandatul era în regulă. Din păcate, este. E lucrul cel mai oribil pe care l-am avut de făcut în toată cariera mea. Sunt obligat să vă arestez și să le ordon oamenilor mei să vă ducă la închisoare, dar vă rog să mă credeți că sunt convins că nu v-ați răpit fiica, că vă cred când spuneți că ați încercat să o salvați de un tată violent și că sunteți victima unei nedreptăți. Sper că judecătorul o s-o înțeleagă și el, că n-o să se lase influențat de justiția americană și vă va lăsa să vă întoarceți acasă, acolo unde trebuie să fie o mamă, adică lângă copilul ei.”

Tremur violent auzind aceste cuvinte și mă arunc în brațele lui Ethan, pradă unor spasme de necontrolat. Ethan mă strânge la piept cu o vigoare nemaivăzută. Tot nu îmi vine să cred că o să fiu dusă la o închisoare de femei de lângă lacul Como în așteptarea extrădării în Statele Unite, unde voi fi judecată pentru răpirea copilului meu. Nu poate fi adevărat, o să mă trezesc neapărat din coșmarul ăsta și viața o să-mi zâmbească din nou.

Ethan e livid, copleșit, dar se ridică vitejește ca să îmi aducă lucrurile de la hotel. Drumul îi ia doar un sfert de oră și le aduce într-o pungă de la Carrefour. Vorbește mecanic, ca un automat.

— Ți-am pus toate lucrurile, fiindcă nu știam ce vrei, trei pantaloni, pulovere, lenjerie, puloverul meu gros de marinar... Mi-am zis că o fi frig la închisoare...

Hohotele mă împiedică să îi mulțumesc.

— Dă-mi inelul și colierul, o să ți le fure la închisoare. Uite o sută de euro ca să-ți cumperi ce-ți trebuie la închisoare până una-alta.

Cu inima zdrobită, îmi scot inelul și mă uit cu durere la opalul de culoarea curcubeului. Cristalele portocalii dansează pe suprafața verzuie și feeria de aseară îmi revine o clipă în amintire. Atmosfera tihnită de ieri mi se pare deodată grotescă, aproape caraghioasă, și izbucnesc în plâns. Basmul s-a transformat în sfârșit într-un film de groază și nu face decât să înceapă. „Trebuie să mergem.” Mă clatin, zguduită de suspine, și Ethan mă sprijină. Căpitanul deschide ușa ca să o luăm înainte. Afară plouă, norii cumulus sunt foarte joși. În apropiere, un cuplu hilar urcă în mașina sport și demarează în trombă, râzând bucuroși în acordurile cântecului lui Pharell Williams, *Happy*. Îi privesc fix, scuturată de hohote violente. Așa eram noi ieri. Ethan mă strânge în brațe și glasul îi tremură: „Nu-ți fă griji, draga mea! N-o să te părăsesc! O să te scot de acolo!” Mă sărută cu tandrețe pe ochi, pe obraji și pe părul impregnat de lacrimile noastre amestecate. Sunt orbită de lacrimi și gâtul îmi arde. Portiera se deschide, mă aplec ca să urc, o mână mi se pune pe cap ca să nu mă lovesc de cadru, mă așez mecanic în mașina 4x4 a carabinieriilor și mă întorc spre Ethan. Îmi trimite frenetic sărutări, în timp ce eu, din spatele geamului, îmi mișc mâna cu încetinitorul. Scena aceasta

îmi amintește deodată de alta, să fie dintr-un film? Nu, mă văd din nou, copil, cu mâna dreaptă agitându-se în aer când plecăm în tabără cu școala, lăsând-o pe mama înlăcrimată în urmă, luând cu mine teama să nu o rănesc părăsind-o. O întrebare smințită îmi vine în minte: eram și atunci la fel de disperată ca acum? Chipul jalnic pe care l-ar avea astăzi mă bulversează brusc, îmi imaginez gemetele, predicile ei, care suporta atât de greu să mă îndepărtez de ea. Biata mea mamă nu ar fi suportat să mă vadă așa, bine că nu mai e pe lumea asta ca să mă vadă așa. Deodată, motorul vuieste și mașina pornește în viteză către închisoare. Mă întorc spre Ethan și îl privesc până când îl pierd din vedere și îl văd clătinându-se și sprijinindu-se greoi de mașină, ca împins violent de o mână uriașă și invizibilă.

Plouă pe lacul Como, una din burnițele acelea bretone interminabile. Peisajele străbătute de mașina de poliție sunt somptuoase, dar cerul plânge și, la marginea drumului, chiparoșii se înalță ca niște lumânări către un cer necruțător.

Amintirile mi se tulbură din clipa când intru în universul concentraționar. Doar câteva fragmente sfâșie uitarea mnezică, dar știu că am trecut o graniță dintre două lumi. E fațada decolorată a imensului edificiu zugrăvit într-un roz murdar, grilajul nesfârșit din jurul clădirii, imensă plasă metalică cu țărushi de fier gri în vârf, apoi fișarea, fotografiile, lumina crudă, privirea mea aiurită pe clișee, părul ciufulit. Totul, totul este exact ca în filme. Digitalizarea, căutarea interminabilă a altor infrațiuni pe un supercomputer într-o bază de date mondială. Mai e și aerul jalnic al carabinierului Bellagio, umilit dar serviabil, care îmi întinde amabil mobilul ca să îl sun pe Ethan. Vocea iubită și mincinoasă a acestuia, care se străduiește să nu plângă: „Sunt la avocat, e foarte încrezător, rezistă, scumpa mea, o să ieși foarte repede.“ Carabinierii îmi spun un „La revedere“ jalnic, cu privirea plină de compasiune care spune mai multe decât toate cuvintele lor, și înțeleg instinctiv că o să trec prin momente grele. Așteptarea în celula întunecoasă și murdară, cu un șobolan mort lângă mine. Urletele și agitația haotică a gardienilor. Privirile lor de psihopați. Sosirea gardienei cu alură de camionagioaică, care mă cântărește imediat cu privirea. Nici acum nu e nevoie de cuvinte. Nu o să se poarte cu mânuși. Încătușarea – am părăsit lumea liberă. Sosirea la închisoarea de femei. Înmânarea „uniformei“: un trening gros de bumbac cenușiu. Confiscarea „garderobei“ mele, a tuturor obiectelor care îmi aparțin, telefonul mobil, ceasul, toate obiectele de toaletă în afară de periuța de dinți. Ordinul sec „Dezbracă-te!“, o avanpremieră a raporturilor ostile dintre deținute și supraveghetore? Impresia atroce de-a fi într-un film de science-fiction în care joc rolul unei alte